

Hjournal¹

časopis Fakulty humanitních studií UTB ve Zlíně / 2019–2020

Obsah

Úvodní slovo děkana Libora Marka	4	Tlumočník nesmí nikdy panikařit	17
3. setkání andragogů ve Zlíně	6	Podcast: Lékař odchází, sestra zůstává	17
Fakulta a Zlín Film Festival	8	Portrét: prof. Ewald Mengel	18
Junior univerzita titulovala prof. Jiříčnou	9	Setkání zaměstnanců FHS poprvé jinak	24
Robert Fulghum: americký autor na půdě FHS	10	Ukázková spolupráce akademika se studentem v praxi	25
Konec roku FHS ve znamení dobročinnosti	11	Naši studenti zdravotnických nelékařských oborů v 1. linii	27
Studentka roku 2020	12	FHS družina, aneb staráme se o děti zaměstnanců	29
Student je fakulta	12	Roušky pro všechny	29
Studentský klub je místo vzájemného setkávání	13	Bourání stereotypů ve školství – výzva pro fakultu i její spolupracovníky	30
Naše sestřičky na odborné praxi v nemocnici ve Vídni	14	Co nás čeká	31

Úvodní slovo děkana

Vážené kolegyně, vážení kolegové, přátelé fakulty, předkládám Vám první číslo fakultního bulletinu, který jsme s nenápadným odkazem na nový vizuální styl fakulty pojmenovali H-journal. Přeji mu tedy hned v úvodu, ať vzkvétá, překonává rozjezdové potíže a necht' nalézá čtenáře (třeba i kritické).

Čím by se měl fakultní žurnál vyznačovat? Jistě by mu slušela notná dávka optimismu, i když ten se někdy hledá těžko a snadno sklouzává k popěvku na tuny vytavené akademické oceli. V našem pojetí půjde o zachycení a reflexi reprezentativních a zajímavých epizod ze života fakulty, v tomto čísle za celý uplynulý akademický rok s výhledem na akademický rok následující. Měl by také, byť nesměle, takříkajíc překračovat hranice původního žánru (bulletinu), čili nebýt jenom zaranžovaným derivátem výroční zprávy s efektně sestavenou svodkou událostí.

To, s čím každé periodikum tohoto druhu nutně zápasí, je faktor času. Aby bylo kvalitní, musí jeho redaktor najít správný průsečík mezi popisem dění časově ukotveným a vhodně nastaveným nadčasovým úhlem pohledu. To vše je úkol nadmíru náročný. S vnímáním času souvisí nejen příspěvek. V době koronavirové (doufejme poslední) jsme zažíváme cosi, co má podobu zvláštního bezčasí. Pohled na školu v omezeném režimu, to jest bez studentů a vzdělávacích či popularizačních akcí, může zajisté vybízet k peprným poznámkám o větším klidu na tvůrčí práci, pro mě ale věru

veselý nebyl a není. Ačkoli se v těch dlouhých jarních týdnech podivně vytratil obvyklý pracovní rytmus a my jsme byli aplikací MS Teams vrženi do nemilosrdného virtuálního světa, přiučili jsme se mnoha novým věcem. Kromě toho se v plné síle ukázala užitečnost a společenská potřebnost našich oborů, a to nejenom těch, jejichž studenti se mohli jako odborně zdatní dobrovolníci pustit ze dne na den do pomoci zdravotnickým a sociálním zařízením. I toto rezonuje v příspěvcích. Ukázalo se, že je na nás spoleh i v krizových časech.

Chtěli bychom znovu připomenout několik událostí, které by neměly upadnout v zapomnění. Podíváme se kupříkladu i na to, jak významné jsou pro nás fakultní školy, ale třeba i na konference. Pozoruhodný pohled odjinud a zároveň zevnitř skýtá rozhovor s profesorem Ewaldem Mengelem působícím na Ústavu moderních jazyků a literatur, pro zachování větší autenticity uvedený v jazyce anglickém.

Když už bilancujeme, nastalo jistě mnoho dalších, povšimnutí hodných událostí, z nichž ne všechny svým formátem do žurnálu zapadnou. Na podzim 2019 jsme mohli začít realizovat nově akreditované studijní programy, jako třeba ten doktorský, Pedagogiku, popřípadě Sociální pedagogiku (Bc. a NMgr.) a Učitelství pro mateřské školy (Bc.). Jistě, některé obory z minulosti ještě v seznamu nových akreditovaných studijních programů postrádáme, ale pracuje se na jejich obnovení. Daří se nám v poslední době podávat, ale také – a to je zvláště potěšující – získávat a rozbíhat grantové projekty, např. TA ČR nebo OP VVV. Urodila se řada publikací v souladu s Metodikou 17+. Fakulta se rozvíjí i co do počtu pracovišť. Akademický senát v červnu posvětil vznik nové organizační jednotky – Centra podpory vzdělávání, které by mělo už od září propojovat všechny stupně vzdělávacího procesu ve zlínském regionu. Koneckonců, posuďte sami.

3. setkání andragogů ve Zlíně

Na palčivé problémy současného světa poukázalo 3. setkání andragogů ve Zlíně Ve dnech 17. a 18. října se na půdě Ústavu pedagogických věd FHS sešli nejvýznamnější středoevropští andragogové.

Na 3. andragogické setkání přijela řada expertů z České republiky, Slovenska, Polska, Německa a Ukrajiny, kteří vystoupili s prezentacemi svých andragogických pracovišť a s odbornými referáty na aktuální témata. Setkání se kromě pedagogů a expertů mohli zúčastnit i studenti a absolventi andragogiky, kteří studium absolvovali a absolvují od roku 2010.

Setkání zahájili zástupci dvou spřátelených andragogických pracovišť – doc. PhDr. Mgr. Jaroslav Balvín, CSc. (Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně) a doc. PhDr. Josef Malach, CSc. (Ostravská univerzita). Prezentovali hlavní ideu setkávání, nastínili aktuální otázky současné andragogiky a sdíleli výzvu k účastníkům ve smyslu připravované publikace s názvem „Andragogika na vzestupu“. Odbornou andragogickou obec přivítal děkan Fakulty humanitních studií UTB ve Zlíně Mgr. Libor Marek, Ph. D., který vyzdvihl důležitost a potřebu vzájemné komunikace mezi odborníky napříč univerzitami v ČR i v evropském kontextu. Pozvání na konferenci přijala i paní radní Zlínského kraje pro sociální oblast Michaela Blahová, která akcentovala soulad obsahu konané akce s dlouhodobými záměry jejího resortu. Při této příležitosti byla (bohužel v nepřítomnosti) oceně-

na prof. PhDr. Viera Prusáková, CSc. za významný přínos k realizaci studijního oboru ANDRAGOGIKA na FHS UTB ve Zlíně.

Účastníci setkání velmi ocenili erudovanou prohlídku Vzdělávacího komplexu UTB, jako jednoho z nejmodernějších univerzitních pracovišť v ČR, které navrhla světově uznávaná architektka a designérka prof. ing. arch. Eva Jiříčná, CBE. S velkým ohlasem se setkala také prohlídka expozice T. Bati v místním muzeu a pojezdna kancelář J. A. Bati ve výtahu 21. budovy.

Druhý den konference proběhly hlavní referáty a prezentace pracovišť zabývajících se andragogikou. Zahraniční host - prof. Dr. Hristo Kyuchukov, PhD. - zahájil akci se svým odborným referátem Second chance for Roma women: educational program for Roma adults in Bulgaria. Poté představili svou činnost, studijní obor, výzkumné aktivity a publikační výstupy zástupci jednotlivých andragogických pracovišť. Následovaly odborné referáty expertů, mezi nimiž měl značný ohlas příspěvek Mgr. Jana Kalendy, Ph.D. s názvem Nové nerovnosti, práh nasycení a imploze objemu: Tři výzvy současného neformálního vzdělávání v ČR. Konference poskytla možnost také studentům a absolventům andragogiky. Za naši Alma mater - UTB ve Zlíně - vystoupily Mgr. Hana Mrhalová, Bc. Marcela Dolejšová a Bc. Marcela Křížková s odbornými příspěvky o významných osobnostech andragogiky či o reflexích cesty studenta andragogiky a jeho uplatnění v praxi.

Organizátoři konference se snažili zdůraznit myšlenku, že akademická práce na univerzitě spočívá především v pedagogické činnosti, v práci se studenty a ve vzdělávání budoucích odborníků a pedagogů, a proto ji nelze redukovat pouze na získávání „bodovaných výstupů“. Neméně významný aspekt je zde přímá komunikace a rozvíjení vztahů napříč odbornou komunitou. A to byl právě smysl konání této konference!

Fakulta a Zlín Film Festival

FHS již několik let pravidelně podílí na doprovodném programu Zlín Film Festivalu. Výjimkou nebyl ani loňský rok 2019, kdy FHS malým i větším návštěvníkům festivalu nabídla zábavně-edukační aktivity a formou zdravotnických hlídek byla v případě potřeby připravena poskytnout první pomoc. V průběhu festivalu byl pro děti ve Vzdělávacím komplexu UTB připraven celodenní program Objevuj a poznávej s podtitulem Bezpečně pod střechou FHS. Studenti oborů Učitelství pro mateřské školy, Učitelství pro 1. stupeň základní školy a Sociální pedagogiky připravili aktivity v atraktivním, a přitom jednoduchém pojetí, při kterých se děti nejen zabavily, ale i poučily a mohly si odnést i vlastnoručně vyrobenou drobnost. Nechyběla ani každoročně žádaná

nabídka organizovaných aktivit pro děti z mateřských a základních škol. FHS se do průběhu festivalu zapojila i zdravotnickými hlídkami. Ty tvořili zkušení studenti oboru Všeobecná sestra. Své jazykové znalosti mohli při doprovodu zahraničních hostů spojeném s tlumočením uplatnit studenti Anglického jazyka pro manažerskou praxi. Ve víkendovém programu si děti spolu s rodiči vyzkoušely různé situace, které je mohou během cestování potkat, a hravou formou si prověřily své jazykové znalosti. Zkušení lektori z Centra jazykového vzdělávání pro ně připravili jazykové hry a zábavné kvízy.

mou si prověřily své jazykové znalosti. Zkušení lektori z Centra jazykového vzdělávání pro ně připravili jazykové hry a zábavné kvízy.

Fakulta se svým programem nemohla chybět ani u jubilejního 60. ročníku mezinárodního festivalu filmů pro děti a mládež. A tak i v roce 2020 realizovala dopolední programy pro školy, odpolední programy pro rodiny s dětmi, zdravotnické hlídky a tlumočení hostům ze zahraničí. Své workshopy v rámci tématu Návrat do budoucnosti zaměřila na bezpečnost malých dětí a žáků 1. stupně v prostředí internetu; primární prevenci rizikového chování, zejména kyberšikanu a šikanu v prostředí 2. stupně základní školy a střední školy.

Junior univerzita[®] titulovala prof. Jiříčnou

Zlínská Junior univerzita[®] Ústavu školní pedagogiky FHS je součástí velké mezinárodní rodiny dětských univerzit EUCUNET, což se velmi odráží na její kvalitě. Celý týden měly děti velmi bohatý program nabitý nezapomenutelnými zážitky, došlo i na několik novinek a setkání s významnou osobností. Novinkou roku 2019 byl Dětský bazar, kdy výtěžek z něj putoval do zlínského útulku pro opuštěná zvířata na Vršavě, v roce 2020 pak do zlínské ZOO Lešná. Nemałym zážitkem bylo v roce

2019 setkání se zlínskou rodačkou a světoznámou architektkou prof. Evou Jiříčnou, které se děti na závěr své slavnostní promoce rozhodly udělit nevšední titul. Profesorka Jiříčná se tak zařadila k významným osobnostem, které se mohou pyšnit nevšedním titulem Doctor Junior honoris causa. Ze slavnostní promoce si naši nejmladší absolventi odnesli kromě medaile a diplomu i fotografickou vzpomínkovou knížku o sedmi ročnících Junior univerzity.

Robert Fulghum: americký autor na půdě FHS

Fakultu humanitních studií poctil svou návštěvou velmi vzácný host. Dne 15. října mezi studenty a pedagogy FHS zavítal světoznámý americký spisovatel a autor řady bestsellerů Robert Fulghum. Posluchárna Vzdělávacího komplexu UTB přímo

praskala ve švech a ti, kterým podařilo získat místo, měli možnost diskutovat s panem Fulghumem a vyslechnout si řadu humorných zážitků z jeho života.

Konec roku FHS ve znamení dobročinnosti

Měsíce listopad a prosinec na FHS tradičně patří dobročinnosti a dobrým skutkům. K událostem v tomto duchu patří jedna z nejstarších akcí tohoto typu na fakultě, Daruj krev s FHS, do které se v roce zapojilo celkem 32 dobrovolných dárců krve. Stále oblíbenější a úspěšnější je také Dobročinný bazar, v němž se podařilo získat celkem 21 350 Kč. Dalšími aktivitami v duchu dobročinnosti patřila Výstava hraček (ÚŠP), vyhlášení

materiální a potravinové sbírky pro Charitní domov pro matky s dětmi v tísní (ÚŠP), sbírky dětských knih pro fakultní školy i pro dospělé (ÚŠP), Mikuláš v Alzheimer centru (ÚZV), Vánoční hvězda (ÚZV) či Krabice od bot. Fakulta humanitních studií děkuje všem, kteří se do některé z akcí zapojili a věří si toho, že studenti, zaměstnanci, i zlínská veřejnost pomáhá naplňovat jednu z důležitých rolí FHS.

Studentka roku 2020

Studentkou roku 2020 byla v online vysílání Galavečeru vyhlášena studentka 3. ročníku, dnes již absolventka oboru Německý jazyk pro manažerskou praxi Hanka Teplá, která se aktivně podílela na podpoře marketingu fakulty. Hanka miluje focení, grafiku, cestování, kreativní prostředí, a především „kafe“. Referát pro vnější vztahy

FHS byl velmi rád, že ji získal pro spolupráci. Hanka spolupracovala především na sociálních sítích, její grafiku můžete vidět na všech nástěnkách U18, roll-upech i jiných plakátech fakulty. Vánoční kavárna, Night movies, Life-hacking, Listování ... to vše má na svědomí oceněná studentka, která v květnu úspěšně ukončila studium

Student je fakulta

Kromě vzdělávacích akcí, přednášek, zahraničních návštěv a workshopů zaměřených na rozvoj a získávání nových vědomostí studentů, se fakulta snaží zpestřit i jejich mimoškolní život a volný čas.

Ke konci roku si tak studenti FHS užili předvánoční promítání úspěšného českého filmu Pelíšky v rámci Movie night. I za tímto stála spolupráce FHS s výše zmíněnou studentkou.

Studentský klub je místo vzájemného setkávání

V prostorách Studentského klubu, který se nachází ve druhém patře B Vzdělávacího komplexu UTB (U18), se v průběhu roku koná celá řada různorodých akcí. Primárně slouží prostor klubu samozřejmě studentům k trávení jejich času mezi přednáškami, studijním činností a přípravami do hodin, ale i k přípravě jednoduchých jídel a kávy. Prostor klubu je rovněž ideální pro neformální setkávání, a protože je zde k dispozici i technické vybavení, můžou se zde odehrávat různé akce, jako třeba již tradiční setkání studentů z celého světa během Erasmus+ Night spojené s prezentacemi studentů, kteří absolvovali mobility. Do prostor klubu mohou v průběhu roku

zavítat i návštěvníci z řad zlínské veřejnosti, a to například při zapojení fakulty do doprovodného programu v rámci Zlín Film Festivalu. Jindy jej využijí přímo zaměstnanci fakulty, když se zde hromadně sejdou třeba při vánočním posezení s děkanem. V období před vánočními svátky zde studenti FHS premiérově uspořádali příjemnou Vánoční kavárnu. Za poslechu vánočních koled zde prodávali napečené cukroví, připravovali vafle a jiné sladkosti, které za symbolickou cenu prodávali návštěvníkům. Fakulta tento trend vzájemného setkávání v neformálním stylu podporuje a i do budoucna plánuje využívat tento jedinečný prostor podobnými akcemi.

Naše sestřičky na odborné praxi v nemocnici ve Vídni

Na přelomu roku 2019 a 2020 přišly mezi studentky 2. ročníku ÚZV oboru Všeobecná sestra jejich starší kolegyně, studentky 3. ročníku oboru Všeobecná sestra Barbora Jurtíková a Táňa Jančíková, které od srpna do října 2019 absolvovaly odbornou praxi na ortopedické klinice ve Vídni, konkrétně na oddělení konzervativní ortopedie. Studentky hovořily jak o profesních zkušenostech, tak i o svých každodenních zážitcích přímo na oddělení.

Protože je zřejmé, že největší překážkou pro podání přihlášky na praxi v Rakousku je jazyková bariéra, zeptali jsme se studentek, jak si s touto výzvou poradily.

Barbora: Je potřeba zvládnout jazyk na základní komunikační úrovni. Je důležité, aby se praktikant domluvil v běžných každodenních situacích, aby se uměl představit a pohovořit o sobě a aby uměl reagovat na základní otázky. Při komunikaci v němčině nám velmi pomáhali jak spolupracovníci, tzn. personál oddělení, tak i pacienti, kterým jsme se nejdříve vždy představily a řekly, že jsme praktikantky z České republiky. Pacienti na to při komunikaci brali ohled a velmi nám tím usnadnili další práci.

Táňa: Velkou oporou nám od začátku byla naše mentorka paní Mgr. Viera Gulová, která je Slovenka, takže nám nejdříve vše vysvětlila slovensky, provedla nás oddělením a pomohla při našem zapracování. Vedle ústní komunikace jsme velmi brzy mohly i dokumentovat, tzn. zaznamenávat potřebné informace do systému nemocnice. Praxe pro nás znamenala velkou výzvu a motivaci k dalšímu studiu němčiny.

Komunikace s pacienty a personálem však není jen obecný jazyk. Co odborný jazyk, odborná terminologie?

Táňa: Konkrétně v ortopedické nemocnici je zajímavé, že zdravotnický personál vůbec nepoužívá latinské odborné výrazy – což by nám mnohdy velmi pomohlo. Bylo tedy nutné seznamovat se postupně s výrazy německými. Bylo potřebné znát základní slovíčka, která patří do zdravotnictví (tlak, teplota..) a ostatní složitější terminologii jsme se naučili v průběhu praxe.

Co bylo tím hlavním podnětem k tomu, že jste se odvážily vyjet do zahraniční na odbornou praxi?

Barbora: Nedá se říci, že mě něco ovlivnilo, jen jsem nad tím uvažovala, sbírala informace o možnostech a pak jsem si prostě řekla, že to zkusím, že vycestuju a osamostatním se, že zažiju něco jiného. Musím říci, že je to zkušenost k nezaplacení, do budoucnosti rozhodně jedna z těch, které se určitě vyplatí.

Táňa: Pro mě byl hnacím motorem můj přítel žijící v Rakousku. Musím říci, že i přes počáteční strach, stres a slzy jsem velmi brzy zjistila, že má volba byla správná a dodnes této zkušenosti nelituji.

Co na vás nejvíc zapůsobilo, byly momenty i situace, které vám zůstaly v paměti a které byste chtěly sdělit případným zájemkyním o praxi v Rakousku?

Barbora, Táňa: Určitě mě zaujal komfort a služby, které si pacienti na oddělení, kde jsme pracovaly, užívají. Samozřejmě se jednalo o nadstandardní oddělení, které se od běžných liší, ale i to považuji za velkou zkušenost a jsem ráda, že mi bylo umožněno pracovat zrovna na tomto oddělení. Velmi pozitivně hodnotím chování personálu k nám – praktikantkám. Staly jsme se rovnocennými členkami týmu, což nás motivovalo k co nejlepšímu výkonu a velmi jsme si toho vážily.

Určitě můžeme vyjmenovat řadu věcí, které nás přímo udivily, nebo které se od praxe u nás liší, jako jsou např. třídění odpadu, desinfekce, která nevysušuje ruce, nepoužívání rukavic při odběru krve, oblečení a obuv sester, společné svačiny s kolegy... ale nejvíce nám v paměti zůstali příjemní spolupracovníci a milí kolegové.

Vyskytly se po Vašem návratu nějaké problémy související s výukou a absencemi?

Barbora: Po návratu domů jsme se bez problémů opět připojily ke svým spolužačkám, vyučující byli vstřícní v případech, kdy jsme měli absenci z důvodů pobytu v zahraničí. Bylo však nutné vyřídit si individuální studijní plán, který však byl bez problémů schválen. Celkově jsme ze strany fakulty cítily velkou podporu.

Bylo pro Vás obtížné vyřídit si před popř. po výjezdu veškeré potřebné dokumenty?

Táňa: Samozřejmě je s výjezdem spojená i administrativa, ale ze strany nemocnice jsme obdržely přesný seznam všech dokumentů, které

od nás požadovali. Měly jsme dostatek času si vše potřebné vyřídit, hodně nám při tom pomohlo i fakultní mezinárodní oddělení.

Je něco, co byste doporučily svým kolegyním z nižších ročníků?

Barbora: Jestli studentky mají chuť vycestovat, ať určitě vycestují, ať to zkusí! Je to jedinečná zkušenost a především příležitost. Kdy jindy by to mohly zkusit, když ne teď, během studia. Dostanou finanční podporu, mají maximální podporu ze strany fakulty a především podporu přímo na pracovišti ve Vídni.

Věříme, že nezůstane jen u těchto dvou spokojených studentek, které získaly životní zkušenost, ale načerpat zkušenosti do rakouské nemocnice vyjedou i další studenti. Rakouská nemocnice přislíbila místa na stáž pro 6 studentů za rok (2 studenti minimálně na 2 měsíce praxe). Naše fakulta všechny zájemce velmi ráda podpoří s přípravou dokumentů a možností konzultací.

Studenty přijede osobně motivovat paní Mgr. Viera Gulová, která byla mentorkou a velkou oporou našim studentkám v průběhu stáže. Prezentace proběhne v druhé polovině ledna

Tlumočník nesmí nikdy panikařit

Dr. Šilhánová u Ústavu moderních jazyků a literatur poskytla Týdeníku Školství rozhovor o úskalích práce překladatele – tlumočníka, o svých osobních překladatelských zkušenostech, ale i o překladatelských a tlumočnických seminářích na ÚMJL. Hovořila o propojení překladatel-

ské praxe s výukou na fakultě, o vybavení jazykové laboratoře s tlumočnickými kabinami a nejnovějším software či o struktuře překladatelského semináře, který vede ve studijním oboru Německý jazyk pro manažerskou praxi.

Podcast: Lékař odchází, sestra zůstává

O tom, jak zdravotníci prožívali koronavirové období, hovořil dr. Petr Snopek, pedagog z Ústavu zdravotnických věd FHS a zároveň vrchní sestra z Krajské nemocnice Tomáše Bati, společně se studentkou 3. ročníku oboru Všeobecná sestra, Kristýnou. První univerzitní podcast – UTB utebe – s našimi zdravotníky uskutečnil rozhovor, v němž reagovali na velmi různorodé dotazy týkající náročné práce zdravotní sestry – ať už v době pandemie, tak i v běžném režimu. V rozhovoru Homo academicus se dotkli témat jako např. rychlé rozhodování a rychlé reakce zdravotníků a dobrovolníků, cenné zkušenosti studentů FHS, 12 hodinové služby, ochranný oděv, kombinace roušky s brýlemi, desinfekce, riziko nákazy, nálady personálu i pacientů apod. Beze zmínky nezůstaly ani problémy s psaním bakalářské práce. Kdo Kristýnu přesvědčil k dobrovolné práci v nemocnici? Jak dlouho se už neviděla s rodinou? Jak pan vrchní sestra zvládá svá

dvě povolání? Dali by si Petr a Krsitýna raději trhat zub, nebo nechat odebrat vzorek z nosohltanu? Odpovědi na tyto a další dotazy se dozvíte v podcastu Homo academicus.

Prof. Ewald Mengel

Profesor Mengel z vídeňské univerzity je přednášejícím na Ústavu moderních jazyků a literatur a rozhovor s ním realizoval přímo ředitel tohoto ústavu Roman Trušník. Profesor Mengel se zaměřuje na anglickou a americkou literaturu a kulturu od počátků po současnost. Mezi zvláštní oblasti jeho výzkumu patří anglický román, anglický historický román, současný jihoafrický román, britské drama 20. století, teorie překladu.

For those who are not literary scholars, could you please outline your career before joining the Department of Modern Languages and Literatures?

I think one of the decisive starting points was when my mother sent me grazing the cow, our cow, we had two in the stables. Well, I had the cow on a long leash in my left hand and Ernest Hemingway's For Whom the Bell Tolls in my right hand. And so, I and the cow (her name was Susi) had a lovely afternoon, the cow had lovely clover, you know, and I had lovely Hemingway and that was certainly a good experience. My mother wanted to take the novel from me because she said: "That is awful stuff, you should not read that!" I still wonder if she knew about Maria in the sleeping bag, but then, she never read novels, we were a non-reading household, and there were no books to be found. But I insisted on reading them and I sort of got interested in American literature and British literature and started spending my pocket money, for novels, but also for drama, and this is how I sort of got interested in literature. It is a

very important stage, I would say, for my whole development.

Later on, I started to study English and German at the University of Giessen, I spent a year abroad at Newcastle University (England), and when I came back I changed university as was usual at that time and went to Freiburg in Breisgau where I continued my studies. I wanted to become a teacher at grammar school but then I got the offer of becoming an assistant at Freiburg with Professor Goetsch, one of my teachers, whom I preferred actually because he was very social-minded, left wing, you could say, and that was important at that time because I grew up with the student rebellion of 1968 and the years following, and we were very critical of the establishment and also of the University, of everything that was taught to us. Goetsch was a very nice and good teacher in this way as well because he always had this social attitude towards things, which became important for me. Unfortunately, the position he wanted to offer me got lost and I was to become a teacher at a grammar school in Lörrach. I never started teaching, though, because I got

another job offer by Professor Jochum from the University of Bamberg in Bavaria, and he offered me this position of Akademischer Rat, which is equal to an assistant professorship at the university, and the chance to write a post-doctoral (habilitation) thesis. I was already a doctor at that time because I had finished my doctor's degree with professor Goetsch at Freiburg University. So I took the risk and went to Bamberg. Well, it was a risk indeed, as it turned out, because afterwards it was very difficult to find a position as full professor at a German university. There were not enough vacancies. Luckily, I got a Heisenberg grant in English studies in 1986 which kept me and my family above water. There were two Heisenberg grants in English studies in Germany at the time. One was occupied by a linguist, accidentally my best friend, Edgar Schneider, also from Bamberg University, and the other one belonged to me for four years, and this gave me the freedom to go to America with my whole family. I had two little children at that time, 4 and 7 years old, and we spent a year in Columbia, South Carolina, at an American university, partly working for the Comparative Literature Department teaching a course in German/English drama translation. Afterwards, I accepted a C3 professorship at the University of Bayreuth where I stayed from October 1990 until I got offered a Chair in English and American Language and Literature at the University of Vienna in October 2003. I finished my teaching at the University of Vienna in September 2015 when I retired. And I got this position here in Zlin by chance, I would say. I was told that they were looking for somebody in English studies and, well, I offered myself and I have been here for four years by now. So that is it.

What is your research area?

Basically, I became an "all-rounder" in the best sense of the word because I was teaching at smaller universities where there were not so many professors, teaching English and American litera-

ture, so that I had to cover most of the well-known areas, and this also is important for my later career. I spread out from the 18th century into the 20th century, as far as my publishing was concerned. And I did the teaching from the Middle Ages to our present, mostly in English literature but also I dabbled a bit in American literature. I had of course studied American literature at the university and I also published a few things on American literature as well.

My recent research concerns post-colonial literature in English, the post-colonial novel, to be more precise, South African literature, Anglo-African literature and culture, that is, also literature in other English speaking African countries, such as Nigeria, Botswana, Rhodesia, Kenya and, in recent years, I have also specialized a lot on trauma literature and here especially on the trauma novel. In this field, I have edited and published two books. One is a collection of interviews on Trauma, Memory and Narrative in South Africa which I did together with two former PhD students, and the other is a collection of essays by scholars from Europe, South Africa but also America on Trauma, Memory and Narrative: Essays which I edited together with Michela Borzaga. I have been interested very much in this relationship between the traumatized nation on the one hand, which is the case of South Africa after the fall of apartheid in 1994, and how this trauma could be fictionalized, if you like, could be put into a novel and how it changes the structure of the novel accordingly because talking about trauma is not an easy thing. People are supposed to have become speechless, being traumatized and how can a speechless person speak or be made to speak in a novel. That is basically the structural problem.

Taking another step, I have been doing research on regionalism and the novel in South Africa, that is the relationship between regionalism and the

construction of the national imaginary in South Africa. The national imaginary is very important. You could also, maybe, say it is about the construction of the national identity and this is important to South Africa because nowadays we have eleven different languages, eleven different main cultures or major cultures that live under the head of one united nation that came about after the fall of apartheid and the first constitution in 1994. You can imagine that such a culture is showing a variety of facets, a variety of different faces, and these different faces have to do with ethnicity, color, and are located in different regions in South Africa. They all have to come under one hat, and they are all part, of course, of this 'rainbow nation', as it was called by Archbishop Desmond Tutu. A better metaphor is perhaps suggested by Neville Alexander – 'The great Garieb (Orange)', a river to which many different cultures, languages and ethnicities contribute.

Can you tell us something about your most recent publications?

My most recent publications are the fruits of that research into trauma and the novel, so I have been continuing doing this, but what I have actually recognized is that the further I have advanced in my career, the more it became interesting to draw the individual threads together and weave them into one carpet if you like. This is something fascinating for myself because I feel that suddenly all the different aspects of English studies have come together in certain projects, such as the Hector Pieterse project, which I have been following up to our present. Hector Pieterse was killed in the Soweto uprising in June 1976 and he became a symbol for the resistance against the apartheid regime in South Africa and a symbol of the cruelty of the apartheid police against the people. And certainly, his death and the picture that went around the world contributed to the fall of apartheid, which came later, in 1990. Hector

Pieterse has triggered quite a number of pictures and I was amazed when I found these pictures on the internet because it is not just one picture, it is a series of hundreds of pictures and with the pictures come adaptations of this Hector Pieterse's situation and adaptation means a change of the original historical situation into something else.

I had been doing research on adaptations in the 90s, writing a book, which bears the title *On First Looking into Arden's Goethe*. It is on the adaptations of classical German plays for the modern English-speaking stage. In this book, I had sort of recognized that the kind of changes that go along with adaptations are enormous. I do not mean that negatively, but I also recognized that it was a chance for the adaptor to create something new. So, adaptations are important developments of what you have in form of 'originals' and in the age of the internet nowadays, if you look at the series of historical adaptations of iconic photos, of iconic texts, you recognize suddenly that these series of mostly intermedial adaptations nowadays can also create a new or quite a number of different transmedial narratives. And these transmedial narratives rewrite history in a surprising way. This is a new fascinating research project I stumbled upon, I may say, by combining adaptation and translation studies, cultural studies, history studies and literature in this Hector Pieterse research and this is where I am standing right now. I want to spread out from here and I want to do research on the contribution of the regional novel in South Africa to the construction of the national imaginary I have just come back from a research trip to Cape Town with a load of fifty or so new titles, interesting novels that hopefully will make a contribution to this project and will sort of open up new vistas and pathways, and I certainly have come home with a load of new ideas, which I collected in interviews with colleagues and with writers in Cape Town.

What courses do you teach at the Tomas Bata University?

Basically, I was hired as an "all-rounder", once again, to teach courses in British literature and in American literature, and I am doing this from the beginnings to the present in each case. This is actually my range. I try to sort of focus on the "canon", that is, the most important works in each era. It is difficult, of course, to teach bachelor students something about your research but I think what you can do is you can sort of open up sideways, alleys towards your research by throwing in remarks about what you are doing

and also making connections between the canon, on one hand, and what you are doing nowadays in terms of research on the South African novel.

Can you compare our students with those you know from University of Vienna and other European universities?

Well, to be honest, it is difficult. Only part of the students seems to be really interested in literature. I would say half of them maybe, the rest is not so interested in literature as such, but I try to sort of kindle a fire in them as well. I do my best, maybe not always successfully, I have to admit,

but always with enthusiasm, to make them see things, to get them deeper into a text, not just to swim on the surface and not just to read the text as a replica, as a repetition of reality because the texts are much more complicated.

Well, if I compare our students with students of the University of Vienna and other universities I have been teaching at in Germany, most of the Vienna students come to the university with an English that allows them to be fluent, to express themselves and I think this is the greatest obstacle here in Zlin. I have the feeling that my students are inhibited by a lack of capability of speaking English fluently. When they answer – and they do answer, they seem to be interested in the subject – they answer in one-word sentences. They are afraid - and partly incapable of - creating a coherent spoken text, and I think this is the major difference between teaching English students in Zlin and teaching English students in Vienna.

In Vienna of course you had American students, you had English speaking students who had English as a mother tongue, and these students are very outgoing sometimes, very forthcoming and they may sort of initiate or trigger discussions, which we do not have here in Zlin, I have to admit. Discussions, if they come about, are rather short. They do come about occasionally, if you have a lucky hand, and you touch upon a topic that is interesting for the students, but all in all, it is more monosyllabic and teacher-centered as far as the teaching is concerned. That is the main difference, although I must say my students are willing. Maybe we demand too much from them. This is what I felt quite often, especially with regard to the canon of literature they have to read. They feel that we are asking too much and they feel helpless because they have such a big, heavy reading load and they know they cannot cope with that, and so they become frustrated, and I think we have to do something about that.

Is there anything you really like at our university?

Oh yes! Quite a number of things I like very much, and the first idea that comes to my mind are of course my colleagues. I have done worse in terms of colleagues in former universities, I must admit. What I like is the open way in which we can communicate. The other universities I taught at were often riddled by fights for power and dominance, and more often than not I had colleagues who smiled into your face but put the axe into your back as soon as you had turned around. What I like here is that this seems to be completely lacking, at least at the Department of Modern Languages and Literatures, where my colleagues are very cooperative. Also, of course, the teaching facilities, the rooms, the lecture halls, the offices in our new building are simply fantastic and they are certainly much better than what I had in Vienna or in Bayreuth or Bamberg.

And on the other hand, based on your rich experience with academia all over the world, is there anything you'd like to change at TBU?

Well, It is difficult for me because I have never thought about becoming an administrator here in Zlin. I was hired as a teacher and as a researcher and I construct my identity through these two positions, I would say. As an administrator I am not very useful because I cannot speak Czech. I can read a few words and a few sentences maybe, if I use dictionary, but I'm far from understanding spoken Czech. Also, when I came here, I was faced with a fixed curriculum. I could make a few suggestions, but the administrative frame of our courses, of the B.A. course and the syllabus, was sort of fixed and I could not do anything about that. As far as things are concerned right now, we got our accreditation for the next ten years or so. I am quite happy to hear

that this has happened, and I would like Zlin to continue on its way. As far as there will be changes in the curriculum, I can build on my experience. I think is a very good idea to combine English and business administration. This is exactly what I myself started to do in Bayreuth when I was Dean of the Faculty of Languages and Literatures. I was also a member of the central structural commission that invented the new B.A. study courses in the 1990s. We also had this idea of combining the study of English and American culture, literature and language with practically orientated subjects, such as law, information science, economics, teaching German as a foreign language, or even town planning (geography.) And I think we were very successful in Bayreuth with these BA courses. The university is still proud of them even nowadays and they are doing very well in terms of student numbers, which they attract every year. So, I think this is the right thing to do in Zlin, and maybe we can even create more hybrid BAs, building on the strengths of our university.

On the other hand, at the University of Bayreuth we were always aware that linguistics, literature, and cultural studies can make an enormously important contribution to such study courses. It is not so that literature, linguistics, or cultural studies are just some sort of appendix which you put on top of 'the real thing', but the study of English and American language, literature and culture can be a door opener, can give you a deep insight into English speaking cultures and their history. And I think that is the best way to prepare yourself for the job outside the university because you have to get to know British and American culture better from a standpoint, which is closer to these countries than the standpoint you can have when you just look at these parts of the world from afar and believe that, if you have a few words of English, you can also lead a business discussion or negotiate important contracts.

And this brings me to another thing I would like to criticize: The attempts to impose bibliometric forms of measuring research on the humanities are not so new. They come from subjects outside the humanities, basically from the natural sciences where new ideas are publicized by way of research articles. Einstein needed just a short formula to revolutionize our view of the universe. The humanities will not and cannot express themselves by way of a formula. Main achievements are here the writing and publishing of books. To underestimate these achievement is shortsighted and a fatal error that damages research in the humanities. To give away the same amount of points for a whole book (which takes several years to be written) and one essay (which may well be written within a year or so, or even in a much shorter time) to be published in a high impact journal is a grave misjudgment that shows that one has not understood the differences in culture between the humanities and the modern sciences. Older and more self-confident universities, such as the University of Vienna where I come from, have understood these differences, and although there are also attempts to measure research bibliometrically, they know well enough that the number of citations an article gets does not say anything about the article's quality, and would not go so far as imposing what is state of the art in the natural sciences on the humanities as well. It doesn't make sense, and it's contra-productive on top of it. Of course this does not mean that we should not try everything to get our articles published in the best journals world-wide. We have already succeeded in doing so, and we will continue doing it.

In addition to your fruitful academic career, do you have time for any hobbies at all?

Well, I have time for my family, which is my hobby. I have an eight year old son from my second marriage with Sabina and he is a lovely

boy and I do spend quite a lot of time with him, and when I am at home my time goes into doing the household for all of us, going shopping, I cook every day when I am at home. I cook for the family. I look after our giant snails - we have African giant snails, four of them - which belong to Robin, my son. He is very proud of them. Our latest acquisition is an albino snail by the name of 'Flocki' (snowflake). She is a white beauty, very, very nosy and forward, actually, more forward than the others. Snails do have a character of their own, I found out, by observing them closely. There is not much time for any other hobbies. I do Nordic walking, at least twice a week, for health reasons. I used to play quite a bit of badminton and tennis when my feet were still working, but I am approaching the age when the movements of the body become laborious, and not very enjoyable at all, so I prefer my reading chair - and my snails. I like them because they never try to overtake me. I prefer the new books from South Africa, for which I have built a new shelf in

my flat because I could not house them on the crowded shelves that were already packed with books. So, reading is still my hobby, and my family is my hobby but that is basically it. 'It's what I have', says Harold Pinter's Jimmy sitting in his isolation cell in Party Time, but quite in contrast to him I do not feel isolated because I live very much in my mind, and my mind is crowded with other characters, mostly from books, and encounters with the strangest ideas.

Thank you for the interview.

Cílem této rubriky je představování významných osobností a odborníků působících na jednotlivých ústavech FHS, které doposud čtenáři možná ani neznají a pouze je potkávají na chodbách Vzdělávacího komplexu UTB.

Ukázková spolupráce akademika se studentem v praxi

Ruku v ruce jde narůstající počet Ukrajinců, studujících či pracujících v České republice, s rostoucí poptávkou po ukrajinsko-českých slovnících a učebnicích. Ukrajínština i čeština patří do skupiny slovanských jazyků, které mají hodně společného jak z hlediska slovní zásoby, tak i gramatiky či fonetiky, což svým způsobem Ukrajincům učení se českému jazyku sice značně usnadňuje, přesto možnost pořízení slovníku vítají.

Potřeba podpory výuky češtiny slovníky a učebnicemi je důvodem, proč ukrajinská nakladatelství hledají odborníky, kteří mohou nabídnout profesionální sestavení frázových slovníků, které by byly velkým přínosem jak pro ukrajinské studenty studující na českých univerzitách, tak i pro ty, kteří u nás hledají zaměstnání, popř. už zde pracují.

Nemalou skupinu pak tvoří i turisté, kteří do ČR zavítají za poznáním a kulturou. Vydavatelé hledají ty, jižnejen že ovládají jazyk, ale působí či žijí i v daném jazykovém prostředí. Z tohoto důvodu oslovilo nakladatelství Ariy Publishers dr. Svitlanu Shurmu působící na Ústavu moderních jazyků a literatur FHS nabídkou spolupráce na vytvoření ukrajinsko-českého slovníku

Dr. Svitlana Shurma jako ukrajinská rodilá mluvčí pracovala na slovníku společně se studentkou studijního oboru Anglický jazyk pro manažerskou praxi Klárou Kiliánovou, která přispěla výbornou znalostí českého jazyka a ujala se tak práce na české části. Výsledkem této spolupráce na půdě FHS vydání Česko-ukrajinského frázového slovníku, který si již získal svou popularitu u ukrajinských studentů.

Setkání zaměstnanců FHS poprvé jinak

Stalo se již tradicí, že se pracovníci fakulty potkávají před zahájením nového akademického roku na Setkání zaměstnanců FHS, aby se seznámili nejen s vyhodnocením uplynulé činnosti a výsledky jednotlivých referátů, ale i s úkoly a výzvami, které je v nadcházejícím akademickém roce čekají. V roce 2019 mělo setkání mělo hned několik poprvé – poprvé se zaměstnanci sešli pod vedením nového děkana Libora Marka, poprvé mimo univerzitní půdu, a poprvé s následným neformálním zážitkovým programem. Pro letošní setkání

byla zvolena nedaleká Kroměříž, kde všichni strávili společné chvíle nejen u prezentací jednotlivých proděkanů, ale také u oběda a následné degustace ve sklepech Arcibiskupských Zámekových vín Kroměříž. I přes velmi kladné přijetí výjezdního typu zasedání, ve kterém chtěla fakulta pokračovat, se další setkání v roce 2020 muselo uskutečnit online - koronavirová opatření osobnímu setkání totiž nepřála. Nicméně i tak fakulta vytvořila prostor pro vzájemnou komunikaci.

V souvislosti s opatřeními pro snížení rizika šíření koronaviru COVID-19 byla na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně od 13. března 2020 pozastavena prezenční výuka a byla nahrazena výukou online a samostudiem. Téměř celý semestr se nesl ve znamení práce a studia mimo prostory fakulty a také ve znamení dobrovolnické a jiné záslužné činnosti. O mimořádné situaci na fakultě spojené s pandemií COVID-19 informovala nově zřízená webová stránka FAQ: COVID 19 A VÝUKA, na níž studenti nalézali odpovědi na nejaktuálnější otázky spojené s pozastavením a formou výuky, s ukončením studia, odevzdáváním kvalifikačních prací, plněním praxí apod.

Na tomto místě přinášíme přehled nejdůležitějších momentů a aktivit spojených s nepříznivou epidemiologickou situací a s nouzovým stavem, jimiž

fakulta téměř okamžitě reagovala na nově vzniklé potřeby studentů, pracovníků UTB, ale i široké veřejnosti.

Naši studenti zdravotnických nelékařských oborů v 1. linii

Zhruba 25 studentů našeho oboru Všeobecná sestra posílilo personální zajištění v nemocnicích a v sociálních zařízeních. Jednalo se především o zlínskou a uherskohradištskou nemocnici a Alzheimercentrum Zlín. Za všechny z nich uvádíme alespoň jména těch, kteří si vedle náročné práce v nemocnici našli čas, podělili se o své nové zkušenosti spojené s touto jedinečnou situací a uvedli své příběhy i na webu fakulty.

- Nejhezčí jsou slova pacientů i známých, kdy nám řeknou pouhé „děkujeme“. A vy v tu chvíli víte, že to co děláte, má smysl a snažíte se pokračovat i přes všechno okolo dál.

Kristýna, 3. ročník, obor Všeobecná sestra

- Hned mi bylo jasné, že půjdu pomáhat. Přece jen jsem si tohle povolání vybrala dobrovolně a s ním získala i určité pracovní povinnosti.

Jitka, 3. ročník, obor Všeobecná sestra

- Rodiče si přejí, abych byla doma, protože o mě mají přirozeně strach. Na druhou stranu chápou danou situaci a respektují to, že jsem šla vypomáhat.

Barbora, 3. ročník, obor Všeobecná sestra

- Různě jsem kontaktoval nemocnice. Říkal jsem si – na urgent, tam jsem ještě nebyl, tam jsem ještě neměl praxi a tak jsem se zapsal. Jelikož chci dál pokračovat na intenzivní medicínu, tak jsem si to chtěl jít zkusit.

Martin, 3. ročník, Všeobecná sestra

Protože situace se ani po letních měsících nezlepšila, fakulta a její studenti pomáhají v boji proti koronaviru i nadále.

„FHS družina“, aneb staráme se o děti zaměstnanců

V době od 16. března do 22. května zajišťovala fakulta hlídání dětí zaměstnanců UTB. O děti se zde starali vždy dvou- až čtyřčlenné týmy studentek všech ústavů fakulty pod vedením koordinátorů z řad pracovníků FHS. Nejednalo se pouze o hlídání dětí, ale i o pomoc s plněním domácích úkolů a zábavné aktivity. Všechny studentky se úkolu zhostily zcela profesionálně, byly zodpovědné, k dětem přistupovaly velmi pěkně a dokázaly si však sjednat pořádek. V dopoledních hodinách dětem pomáhaly plnit jejich školní povinnosti,

poté pro ně připravovaly hry, tvořivé aktivity, děti četly společně knihy a sledovaly filmy, za pěkného počasí vyrážely i do parku. To vše celodenně v rouškách a při značném věkovém rozptylu dětí (3,5 roku – 9 let). Dětem byla zajištěna plnohodnotná péče i ze strany hygieny a stravování. Rodiče si tuto možnost hlídání velmi pochvalovali a mohli se spolehnout na to, že jsou jejich ratolesti v dobrých rukou. Pro studentky to byl úkol jistě náročný, ale zároveň velmi přínosný pro praxi a u mnohých z nich i pro výkon budoucího povolání.

Roušky pro všechny!

Jako reakce na nedostatek roušek se spontánně vytvořily skupinky šikovných studentů FHS, kteří vedle samostudia šili roušky a dodávali je do zlínské nemocnice a jiných zařízení, kde vznikla po rouškách obrovská poptávka. Velmi aktivní byla v šití univerzitních roušek i dr. Jana Semotamová z Centra jazykového vzdělávání FHS, která na zprávu o nedostatku roušek zareagovala hned na začátku pandemie. „Když jsem zjistila, že to docela jde, tak jsem nabídla pomoc panu rektoro-

vi, který rozjel kolotoč, a hned druhý den jsem vyfasovala roli látky na roušky. Setkala jsem se s kolegyněmi z FMK, které mezitím promyslely šikovnou variantu, kdy lze do roušky vložit kapesník nebo ubrousek,“ popsala začátky své práce dr. Semotamová. Její roušky tak nosili zahraniční studenti UTB, zaměstnanci menzy nebo třeba děti ve fakultní „družině“ a nezapomněla ani na své kolegy z fakulty.

Bourání stereotypů ve školství – výzva pro fakultu i její spolupracovníky

Úterní a čtvrteční dopoledne patřila v zimním semestru posluchárna 106 zástupcům základních a mateřských škol Zlínského kraje patřících do okruhu spolupracujících a fakultních škol, s nimiž Fakulta humanitních studií spolupracuje. V rámci naplňování akreditačních programů Ústavu školní pedagogiky prezentují školská pracoviště našim studentům svoji výjimečnou pozici v regionu.

Těsně před Vánoci přijal pozvání ředitelky ÚŠP paní doc. Adriany Wiegerové a zavítal na půdu FHS ředitel Základní školy bratrství Čechů a Slováků z Bystřice pod Hostýnem pan PhDr. Michal Zicháček, Ph.D. Seznámil studenty jak se základní školou, v níž působí, s jejími cíli, metodami, přístupem k žákům apod., tak i se svými názory na současné školství.

Hlavní idejí ZŠ, na níž budou plnit svou povinnou praxi někteří studenti FHS, je vytváření bezpečného prostředí a vzájemného respektu jak žáků, tak i ostatních pracovníků působících na škole, při-

čemž významnou roli hraje komunikace a komunikační dovednosti žáků zaměřené na rozvoj kulturní gramotnosti. Škola tak reaguje na aktuální problémy doby, k nimž vedle komunikace patří i probuzení zájmu o čtení a rozvoj čtenářských dovedností žáků, jež jsou podporovány různými aktivitami, jako jsou např. čtenářské koutky a dílny či aktivity související s rozvojovým učením zaměřujícím se na správné porozumění souvislostí a následnou interpretaci textu. Tím se škola zapojuje do systematického přístupu k rozvoji čtenářské a jazykové gramotnosti. Dr. Zicháček hovořil také o metodách aktivního učení, které on

sám jednoznačně upřednostňuje před frontálním vyučováním, jež však není jednoduché zcela odbourat.

Dalším tématem jeho prezentace byla výuka dvou důležitých předmětů, a sice angličtiny a matematiky. Zatímco u cizích jazyků se přiklání k experimentálním formám výuky, u matematiky zůstávají pedagogové raději u formy klasické i proto, že je obtížné najít výborné učitele, kteří by nově pojatou matematiku zvládali.

Výuku angličtiny podporuje škola zaváděním nové metody CLIL, jejímž cílem je integrovat cizí jazyk i do výuky nejazykových předmětů. Tento směr však vyžaduje aktivní účast a znalosti angličtiny i u učitelů, již, ač nejsou jazykáři, mají snahu výuku tohoto typu realizovat. Výuka jazyků je podpořena jak výjezdy žáků na výměnné pobyty

do rakouského Salzkottenu, tak i výjezdy pedagogů prostřednictvím programu Erasmus +, během nichž mohou sbírat zkušenosti, seznámit se s novými metodami či trendy ve výuce a najít motivaci pro svou další práci s žáky. Jako příklad uvedl pan ředitel svůj pobyt ve Finsku, které ho nadchlo svým demokratickým přístupem a odpovědností společnosti. Uvedl příklad názorných a logických strategií vyučování předmětu jako je programování, jež je vyučováno už ve 2. třídě. Za velmi důležité považuje dr. Zicháček jasné stanovení výukových cílů, tzn. toho, co si děti skutečně z výuky odnesou, jaký je konkrétní výstup z výuky.

Vystoupení pana ředitele bylo zakončeno živou diskusí s konkrétními dotazy, z nichž byl patrný zájem našich studentů o práci učitele prvního stupně základní školy.

Co nás čeká

Část období, které toto číslo H-journalu mapuje, bylo kvůli hygienickému stavu v ČR velice dynamické, a v oblasti propagace často velmi nejisté. Ročníky některých akcí byly zcela zrušeny, jiné přesunuty na jiné termíny, proto se zde bohužel neobjevují všechny důležité a pro fakultu i univerzitu významné akce, jako například Show-off či Senior Cup. Těm však jistě budeme věnovat pozornost v příštích číslech.

27. 11. 2020

Noc vědců

5.–25. 10. 2020

Putovní vernisáž „Nursing now“

15. 10. 2020

**Konference
Rodina – Zdraví – Nemoc na FHS**

1. 12. 2020

Rozsvícení vánočního stromčku